

LBRIS

We know
books

Cornel Nistea

Neliniște
pe terasa Flamingo

Schițe, nuvele, povestiri

LIMES

2024

Cuprins

La cuibul veșniciei.....	5
Întâlnire cu un prieten	22
Un poet la balamuc	26
Pa și pusi, Barbara!	35
Neliniște pe terasa Flamingo	53
Brambura.....	58
O mică afacere.....	65
Grădina cu fluturi	71
Dumnealui	77
Caii și ploaia Cocoșului Galben	83
Pătlăgica de pe fâșie	91
Lângă tomberon.....	97
Îl urăsc pe papă!.....	101
Doi bani sula	105
Poetul și iubirea	108
Le arăt eu patriotism!.....	114
Sărăntocul bogat.....	121
Pentru atâta lucru?.....	125
Un cuplu ideal	131
Popas în parcul de lângă Universitate	135

LIBRIS | We know books

Săsoaica.....	138
Halatul alb.....	142
Bestială zi.....	155
Zâmbetul ei de pe cruce.....	161
Încă o medalie pentru veteran.....	178
Găluște cu prune	193

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NISTEA, CORNEL

Neliniște pe terasa Flamingo: Schițe, nuvele, povestiri / Cornel

Nistea - Florești : Limes, 2024

ISBN 978-606-799-789-7

821.135.1

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel.: 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

La cuibul veșniciei

M_am întrebat mai târziu, nu fără mirare, cum dăduse unchiul T. de mine. De la ai lui nu-mi putea afla adresa, asta și pentru că în perioada aceea m-am mutat de două ori în diferite cămine studentești. Îmi spusese mătușa L. că e la spital și așteaptă să-i fac o vizită. Ei, asta nu era bine. L-am găsit acolo, la Medicala 3, sta întins în pat, cu privirile țintite în tavan. M-a privit cu zâmbetul acela cunoscut, al unei bucurii nedisimulate. Mi-a întins mâna. N-aveam cum ne îmbrățișa de vreme ce sta culcat în patul lui de suferință. Căci asta citisem pe fața lui de cum intrasem în salon și-l văzusem acolo, în vreme ce peste mine năvăleau amintirile, imaginile cu unchiul T. în ipostazele acelea de bărbat zdravăn, spiritual și mereu pus, pe glume.

Acum însă, dincolo de zâmbetul lui, pe față îi sesizasem suferința.

– La început a fost un icter, dar acum e mai mult de-atât. Se pare că e ciroză...

Și cum amușisem la aflarea acestei vești, de parcă și-ar fi anunțat propria moarte, a zâmbit și mai larg:

– Acum, după tratament, mă simt mult mai bine. Medicii au speranțe să mă vindec.

Și din nou imaginile acelea cu el, cu ștraful lui cu cei doi cai murgi cu care căra pirita de la uzina de flotație la gară, biciuind caii pe urcușul de la pod, cu lopata înfipțată în minereul pe care îl încărcă și-l transfera în vagoane de unul singur, apoi o zi cu el la

fân, în țarină, și la cules de alune, mai apoi întâlnirea din târgul de toamnă din S, unde venise pe motocicletă.

– Ei, spune-mi cum ai dat de mine?

– Nu ți-a spus mătușă-ta? Am sunat-o de pe telefonul public...

– Așa. Și câtă vreme mai rămâi în spital?

– Cât vor spune medicii. Vreo două-trei săptămâni.

– Ți-ai ruinat sănătatea trudind la mina din Baia.

– Nu-i aia, la Ocne a fost mult mai rău.

– Și mutarea voastră din munte la câmpie...

– Da, și mutarea. Doar că am adus la șes numai partea de lemn a caselor, zidăria a rămas intactă în munte. Anul acesta mă voi pensiona de boală și mă mut acolo. Am cumpărat deja douăzeci de stupi. Te aștept în vară să vii la mine să stoarcem mierea și să înmulțim stupii...

Așa a fost. Peste o lună, prin februarie, a fost externat. Avea concediu medical trei luni, iar el s-a dus în munte să-și reconstruiască casa și să-și schimbe îndeletnicirea de truditor cu brațele cu o alta mai facilă. Totuși, prea se entuziasma la gândul de-a deveni stupar și a-și ameliora boala cu miere și tinctură de propolis de producție proprie.

Eram atât de atașat de el, și m-am decis să-l caut în munte, imediat după examene, de cum iau vacanța de vară. Apoi mai era ceva. Mi-era dor de locurile acelea din munte de care mă îndrăgostisem atunci, în primul an de liceu, am stat în gazdă la ei, până ce s-a întâmplat nenorocirea să fiu exmatriculat. Atunci, acolo îl învățasem pe Puiu să călărească, mai greu a fost cu Murga, care m-a trântit nu în altă parte decât în ochiul de apă pe care năzuiam să-l trec prin saltul iepei. Oho, ce minunate erau nopțile acelea ale adolescenței, când dormeam în podul grajdului și-auzeam mișcările cailor din poiată, cântecul văii sau vijelia ce se

năștea în pădurea de brazi și izbiturile ploii pe țigla grajdului. Dar cântecul greierilor și-al păsării aceleia de noapte!?!...

Era acolo. Meșterea la bancul din șopron. Ghicisem. Confectiona din scândură de brad cutii pentru noile familii de albine. De data asta, ne-am îmbrățișat, niciunul dintre noi neputându-și ascunde emoția și bucuria. Mi-era clar, vânduse caii și cumpărase cele douăzeci de familii de albine.

– Ei, bobocule, spune-mi cum a fost sesiunea?

– Am luat majoritatea examenelor. Am două boabe pentru la toamnă ca să învăț să obțin note mari pentru a lua bursă...

– Așa, așa... Hai să-ți arăt casa...

– Casa? Păi văd că-i numai zidărie...

– Nu vezi că am început să-i pun acoperișul?

– Nu văd.

– Privește sus, pe zidărie, lemnăria. Vor veni zilele următoare meșterii să-l ridice... Ia spune, ești obosit de drum, și-o fi foame?

Parcă ar fi bănuț că-l vizitez. Avea acolo de toate: pâine de țară, caș proaspăt și desigur miere de salcâm și de flori de câmp.

– N-ai cumva o bucată de slană și niște ceapă roșie?

Avea, măcar că medicii îi interziseră să mănânce grăsimi.

– Preferi înainte o țuculiță sau un păhărel de afinată?

– Ești grozav, unchiule. Nu știi de ce, prefer să beau o tărie.

Totdeauna m-ai surprins cu gesturile tale de mărinimie...

– Ei, mărinimie! Nu-i nimic altceva decât firescul lucrurilor.

Firescul acesta al lucrurilor mă impresionase totdeauna la el, firescul pe care eu l-am numit mai târziu generozitate, plăcerea și bucuria de-a oferi, nu doar negreșit ceea ce era material, cât disponibilitatea de-a te face să te simți bine în preajma lui. Dumnezeu, într-o toamnă trecuse muntele să ne aducă pere cu miezul roșu. Ce minunăție!...

Am băut un păhărel de țuică, am mâncat pâine cu slană și cu ceapă roșie, am gustat din cașul crud și-n final mi-a oferit un fagure de miere.

– E miere din flori de câmp, m-a atenționat el.

Priveam bucata de fagure cu miere căpăcită, mirându-mă de „arhitectura” lui, de parcă acum aș fi văzut pentru prima dată o asemenea minunăție și n-aș fi ținut în mână de atâtea ori faguri cu miere din stupina bunicului, acum însă era altceva, fagurele acela reprezenta un început de viață, ce ne înnobila.

– E grozav. Cred că te-ai orientat bine să renunți la cărăușie și să te apuci de stupărit.

A zâmbit. Mai era ceva ce încă amâna să-mi spună.

– Tocmai am înmulțit stupina cu douăzeci de roiuri. La vara următoare o să am optzeci de familii...

– Văd că muncești din greu la făcut cutii, nu-i un efort prea mare pentru tine să jiluiști scândura cu mâna?

– Ei, efort. E nevoie și de puțin sport pentru trupul ținut prea mult în carantină...

Și, deodată, am avut imaginea lui abia întors de pe front, rănit în două rânduri la Cotul Donului, nebărbierit, cu ochii adânciți în orbite. Scăpase ca prin minune cu viață, care-i era acum periclitată de un virus viclean.

– Să-ți mai torn un păhărel? m-a întrebat el zâmbind.

– Da, da, ai o țuică grozavă.

S-a uitat la mine îndelung, bucuros desigur că-l vizitam. Vedeam în ochii lui asta.

– Mâine dimineață mergem în pădure la cules de bureți?

– O, mi-ar face mare plăcere să urc din nou cărăruia aceea, prin pădurea bătrână, alături de tine.

Noaptea plouase ușor și era un timp numai bun pentru a căuta bureți. O mai făcusem cu el și-n adolescență, când am

cutreierat țarinile și-am urcat pe Piatra Corbului, iar acum reeditarea micii noastre aventuri mă entuziasma.

Dormiserăm amândoi în șopronul de bârne, iar el se sculase odată cu zorii, lăsându-mă pe mine să mai zăbovesc în așternutul proaspăt. Cum m-am trezit, am luat prosopul și-am alergat la vale să mă spăl, cum o făceam altădată. Când am revenit, l-am găsit pe unchiu în curte alături de un măgăruș. Doamne, ce-avea de gând să facă, doar n-aveam să mergem la cules de ciuperci cu măgărușul? Sau, mai știi, cum unchiul e afectat de boală, ar putea merge călare.

– Hei, ce-i cu urechilă asta în curte?

– Ai să vezi curând. Așează-te la masă și mănâncă. Azi avem de făcut un drum lung.

N-aveam habar ce avea de gând să facă, dar, în vreme ce eu am gustat din mâncarea ce-o pusese pe masă, el a încărcat pe măgăruș și o pereche de desagi plini cu te miri ce.

– Dragule, mi-a zis, drumul e greu, ba mai și plouă, încălță te rog bocancii ce ți i-am pus la ușă, lângă ei mai e și o pelerină de ploaie.

Am mers pe firul văii vreo trei kilometri și încă nu-mi dezvăluia destinația. Într-un rând, ne-am oprit la un izvor cu ciuciu să bem apă și să culegem zmeură ca în curând să o cotim pe o cărăruie în stânga văii.

– Cirip, cirip! Cirip, cirip! a început el să imite cintezoii. Cirip, cirip... Vor fi fericiți anul acesta cintezoii cu atâta bogăție de conuri de brad. Vor avea cu ce se hrăni la iarnă...

Și, deodată, măgărușul n-a mai vrut să urce cărăruia.

– Ei, doar n-o fi dihanie prin apropiere? Hai, Moscu, hai, băiete, l-a îndemnat unchiul, mai avem puțin până ce să ajungem la stână...

– Așadar, mergem la o stână?

– Da, da, ai să vezi și nu-ți va veni să crezi. Vom merge de acolo și la cules de ciuperca, după ce vom mânca caș și urdă...

Am urcat vreo jumătate de oră pe cărăruia din pădurea de brazi, el cercetând cu privirea mereu preajma, bucuros să se aplece să culegă câte o zmeurică sau câteva afine, neîncetând să imite păsările și să le caute cu privirea printre crengile arborilor. Cândva am ieșit din pădure într-un câmp deschis și, nu după multă vreme, ne-am pomenit că s-au repezit spre noi câinii de la stână. Erau deosebit de agresivi și m-am temut să nu ne muște.

– N-ai grijă, a zis el, am eu leac de-ai îmblânzi. Am luat de acasă coji de pâine cu care să-i potolesc.

Și curând câinii s-au potolit și ne-am continuat drumul spre stână, unde ne-a ieșit în întâmpinare ciobanul, care spre uimirea mea era mut. Ciudat, auzea, înțelegea ce vorbeam, dar nu putea vorbi, decât scotea niște sunete neinteligibile, încât unchiul se înțelegea mai mult prin semne cu el.

– Ei, acum pricepi unde te-am adus? m-a întrebat unchiul.

– M-ai adus la o stână.

– Și nu-ți dai încă seama cine e proprietarul?

– Nu, nu-mi dau seama.

– Păi, de ce-am venit eu aici cu măgarul?

– Nu, tot nu pricep.

– Doar măcar bănuiești?

– Da, bănuiesc, dar tot nu înțeleg.

– Dragule, trebuia să fac ceva cu banii după ce am vândut caii, ștraful și altele...

– Ai cumpărat douăzeci de stupi și o turmă de oi.

– Iată, în sfârșit ai priceput. Știam eu că ești băiat deștept, mi-a zis învăluindu-mă într-o privire drăgăstoasă.

Nu înceta să-mi cerceteze reacțiile la ceea ce aflam totdeauna cu surprindere. Și încă aflasem atât de puține lucruri pe

care urma să mi le detalieze, pe altele lăsându-mă să le deslușesc eu, cum era faptul că el revenea în satul natal în vreme ce lumea pleca din munte la oraș și localitatea se pustia, oamenii găsindu-și alte rosturi, la mină sau în fabricile din zonă, unde aveau un câștig regulat.

În continuare, am asistat la comunicarea lui cu mutul, cărăuia i-a spus să descarce desagi de pe măgăruș și să pună la adăpost ceea ce-i adusese: pâine, făină de mămligă, sare pentru oi și două putinele goale pentru conservarea brânzei.

M-a privit.

– Lucu nu vorbește, măcar că aude. E mut dintotdeauna, dar pricepe ce-i spun. Mare noroc cu el, dar și el cu mine că l-am angajat la oi... Bietul de el se mulțumește cu puțin, cu hrana ce i-o dau, cu un pachet de țigarete și o butelcuță de țuică pe care i le aduc la sfârșit de săptămână, când duc acasă puținile de brânză. E o afacere, ce zici?

– Nu știi ce să zic, ai aici o afacere și un om pe care-l exploatezi...

– Măi, să fie! Uite, la asta nu m-am gândit.

Mi-am dus privirile spre mut, care avea pe el un cojoc vechi de-al unchiului și era încălțat cu niște bocanci scâlțiați, pe care probabil unchiul îi încălțase pe când lucra la mină.

Deodată, mutul a făcut semn spre unchiu, cu ce-am dori să ne omenească, iar unchiul i-a zis:

– Pune pe măsuță niște caș proaspăt să vadă nepotul meu ce caș știi să faci.

Mutul a zâmbit fericit, curând a pus caș, urdă și unt pe măsuță lângă care a pus pâinea pe care i-o adusese unchiul.

– Mă, Lucule, da` un păhăruț de țuică nu ne dai?, la care mutul a ridicat din umeri, iar unchiul l-a întrebat dacă n-a găsit sticla cu țuica în desagi ce tocmai îi luase de pe măgăruș.

S-a uitat la mine invitându-mă din priviri să urmăresc mișcările mutului, apoi l-a întrebat:

– Lucule, da' un balmoș nu ne faci?

– Îm-hâm, îm-hâm, a reușit mutul să articuleze.

Ne-am ospătat din bunătățile pe care ni le-a oferit harnicul cioban al unchiului așezați pe scaunele joase din colibuța veche a familiei, lăsându-ne scâldați de razele soarelui care poposeau pe fețele noastre prin ușa deschisă, mirarea nedându-mi răgaz să mă pot gândi mai departe de ce făcuse toate astea unchiul meu. Cândva, printre alte povești, l-am auzit:

– Am avut grijă să cumpăr cele mai bune oi, măcar că proprietarul de la care le-am cumpărat a ținut la preț, și mai greu a fost să cumpăr cei doi berbeci și câinii, dar în cele din urmă am reușit. Am dat mulți bani, dar nu-mi pare rău. Noroc că am mai avut și niște economii de pe vremea când lucram cu caii la cărat pirită...

Nu, încă nu puteam înțelege de ce atâta risipă de energie, de ce nebunia să cumpere, pe lângă cele 20 de familii de stupi, și 60 de oi.

În cele din urmă, am ieșit din coliba în care, pe vremea când eram copilaș, m-a dus tata acolo s-o vizităm pe bunica, bucuroasă să-și vadă nepotul și să-i facă plăcinte de scrob cu multe ouă. Acolo, în momentele acelea de vrajă a locului, mi s-a părut că peste noi coboară veșnicia, viața derulându-se frumoasă, fără nici un fel de griji.

Din fața colibuței, unchiul și-a deschis brațele rotindu-și privirile de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze preajma. Era acolo un rai de loc, o scobitură verde imensă între pădurea de brad în dreapta și cea de fag în stânga sub o stâncă uriașă de sub care izvora și curgea un șuvoi de apă limpede și rece, o oază de verdeață în imășul pârjolit de secetă. Cum pusese mâna pe toată suprafața ce

se alătura proprietății familiei pentru pășunat, nu-mi spusese, dar vedeam că era foarte încântat că acum locul îi aparținea în întregime. A cercetat turma care păștea în apropiere, a mângâiat pe gât și pe bot măgărușul ce venise lângă el.

– L-am obișnuit să-i dau mereu câte ceva, nu se poate să plec undeva cu el să nu am o mână de boabe în buzunar, apoi s-a uitat spre mut și l-a întrebat dacă n-au dat lupii iama în turma de oi.

– Ei, s-a întors el spre mine, hai să vezi ce talangă uriașă i-am cumpărat păcurarului, dacă se apropie fiarele, bate în ea și le alungă negreșit. Dar ce câini vrednici am...

A făcut o scurtă pauză și a continuat:

– După ce duc putinele cu brânză la piață, am putea reveni aici să dormim câteva nopți lângă turmă. Vara, aici, nopțile sunt de-a dreptul magice.

L-am însoțit până la izvorul de sub piatră, iar după ce unchiul și-a aruncat încă o dată privirile peste pământul ce-i aparținea, peste turma de oi și peste stână, apoi până hăt departe spre Muntele Celălalt dinspre apus, a scăpat un oftat ușor și m-a întrebat:

– Nu vrei să ne așezăm pe buștean? Ia auzi cum susură izvorul!...

A rupt un vreasc din apropiere și a început să râcăie cu el în prundișul de la picioarele lui.

– Dată naibii și viața asta, când ți-e lumea mai dragă te lovește un ticălos de icter, un blocaj de rinichi sau un cancer, parcă anume să nu-ți poți vedea liniștit de treburi...

Mi se părea că îmi evita privirile, era probabil dorința să nu vorbească în pustiu, aceasta măcar că eram vlăstar din familia lui.

– Domnule, a continuat el după o scurtă pauză, în urmă cu douăzeci de ani satele din munte clocoteau de viață, dar, de când cu industrializarea, locurile se pustiesc. Ei, mă tem că locurile

acestea care fremătau de viață nu vor mai avea identitate... Minunăție de pământuri și de păduri vor fi ale nimănui.

În parte înțelegeam ce dorea să-mi transmită. Devenise atât de nostalgic iar pe față i-a apărut o umbră de suferință. A băgat mâna în șuvoiul de apă parcă anume să-și potolească arșița sufletească.

Acum, o parte dintre oi ajunsese la șipot să se adape, iar una dintre ele îi ciugulea degetele de la mâna dreaptă.

– Hai, hai mai aproape, mioara tatii, să te pot mângâia. Pe seară, Lucu vă va da tărâțe cu sare. Hai, hai, frumoasa tatii! E oacheșă mutului. A învățat-o să-i dea câte o coajă de pâine, o mângâie imaginându-și că vorbește cu ea.

În fagii bătrâni din apropiere tocmai se stârnise vântul și curând pădurea a început să vuiască. Norii grei de deasupra noastră se pregăteau de ploaie. Pe cer au apărut fulgere și a început să tune din ce în ce mai tare. Nu, furtuna nu ne speria. Înțelegeam și eu atâta lucru. După seceta prelungită din primăvară și vară, ploaia aceasta era o binefacere.

Rămâneam încremeniți pe bușteanul de lângă izvor, măcar că începuse să ne ude ploaia. S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să fiu cu băgare de seamă.

– Este bună ploaia asta, dar și mai bună ar fi fost cu o lună în urmă. Ar fi crescut în pai cerealele și s-ar fi mărit grâul în spic. Apoi, cu ploaia asta, vor porni și firezele de apă ca să tai buștenii ce-i am în scândură, ca să pot podi camerele...

Vijelia se întetise, în pădure se rupeau cu trosnet crengile uscate ale unor copaci care se prăbușeau cu zgomot și-am pornit spre colibuță să ne adăpostim de ploaie. La colibuță, constatam că mutul avusese inițiativa să întetească focul, așa că o vreme am ascultat răpăiala ploii pe acoperișul nou de șită, pe care unchiul îl făcuse la începutul primăverii. Curând au început să curgă

torente, rostogolind bolovanii uriași pe pâraie. Vijelia continua parcă cu intensitate tot mai mare.

– Ei, ei, mă tem că nu putem pleca de aici pe ploaia asta. Cu siguranță apele au umflat pâraiele așa că îți propun să rămânem peste noapte aici. Ce zici de asta? Lucu ne va face o mămligă să mâncăm cu lapte și cu brânză...

După ce ploaia s-a mai potolit, unchiul a ieșit din colibuță să-l ajute pe mut să bage oile în staul pentru a fi mulse. Era de lucru să mulgi 60 de oi, dar mutul avea abilități deosebite de muls și pe când a dat să se întunece, mulsul era gata, iar el se întorcea la colibuță, vesel, cu două găleți de lapte, întrebându-l pe unchiu din ochi dacă era mulțumit cum îi gospodărea stâna.

– Faci treabă bună, Lucule. Pentru munca ta, la toamnă te răsplătesc cu o bundă nouă și o pereche de bocanci.

– Hâm, hâm, a zâmbit încântat Lucu la promisiunea unchiului.

Se făcuse întuneric și mă miram că cei doi încă nu aprind lampa, de parcă ar fi priceput cât de bine mă simțeam la lumina molcomă a flăcărilor din vatră.

Curând Lucu a pus deasupra focului ceaulul uriaș în care a turnat laptele pentru a-l pregăti pentru încheșat. De acum în colibuță s-a instalat pentru o vreme tăcerea, încât cobora până acolo, la noi, sunetul șuvoiului de apă al izvorului de sub piatră, dar și sunetul tălângilor de pe oile din staul. S-a pornit din nou o pală de vânt în pădurea de fag rupând câteva crengi uscate ce au căzut cu zgomot. Cândva unchiul a ieșit din colibuță și mi-a zis:

– Hai, nepoate, afară să vezi puzderie de stele, ba iaca tocmai a răsărit mare luna. Ia ascultă cum oftează pădurea. Pe o vreme ca asta, oftatului ăștia i se va adăuga negreșit mugetul cerbilor.

Am zăbovit îndelung în fața colibeii, el neîncetând să admire minunăția serii de după furtună, sunetele vagi sau mai intense ce veneau dinspre pădure și staulul cu oi. Deodată a răgît măgărușul, iar el s-a îngrijorat și pentru că începuseră să latre câinii.

– Or fi simțit prin preajmă fiarele. Lucule, du-te și bagă în staul măgarul, că nu-i de mirare pe o vreme ca asta să ne viziteze o haită de lupi.

– Ham, ham, ham, ham, a făcut el în semn că nu-i nici o problemă, că stâna e păzită de câinii lui bravi.

– Lasă, sunt bravi câinii noștri, dar măgărușul nu se poate apăra de dihăniile flămânde. Du-te și bagă-l în staul...

După ce a încheiat laptele, mutul a pus la foc ceaunul în care a pus apă pentru mămăligă, a spart într-un blid cașul pe care l-a amestecat cu smântână.

Rămâneam acolo, în fața focului, precum niște statui de piatră într-o meditație cu pace. În liniștea aceea m-am întrebat: oare la ce se gândește unchiul meu, iar taina a devenit tot mai de neexplicat.

Aveam să cinăm curând și ne-am pregătit de culcare, așezându-ne cu unchiul, destul de înghesuiți, pe priciul de pe marginea din vest a colibuței și, cum unchiul a constatat că eu nu puteam să dorm, a ieșit din nou afară și-a revenit și s-a așezat lângă mine abia după ce eu adormisem.

Dimineața s-a trezit odată cu zorile, a ieșit din colibuță afară și și-a mângâiat câinii. Dinspre est, deasupra liniei orizontului a început să se aprindă geana roșie a răsăritului. A mai zăbovit o vreme prin preajmă, cercetând staulul cu oi apoi a luat-o încet spre izvorul de sub piatră. Nu mai puteam dormi și l-am urmat acolo. A luat apă în pumni, a privit-o și și-a aruncat-o pe față, repetând gestul de câteva ori, apoi s-a întors spre stână și, cu mâinile ridicate, parcă o binecuvânta. Când am ajuns lângă el, mi-a zis:

– Ia privește, nu-i acesta un rai de loc, de ce-l părăsesc oamenii?

N-a durat mult și preajma a fost inundată de lumina puternică a soarelui. Acum, după ploaia bogată, natura se îmborsăvise, iar din văi au început să urce miraculoase negurile. Rămâneam acolo învăluți în cețurile zilei, învăluți în taină.

Am coborât împreună agale la stână, unde l-am găsit pe Lucu în staul mulgând oile, slobozindu-le, una câte una după muls prin strungă. Eliberase și măgărușul din staul, care acum păștea harnic lângă colibuță.

– Ei, vezi câtă liniște și pace este aici? Oamenii își duceau fericiți viața în locurile astea. Dacă lucrau câmpurile și țineau vite, aveau tot ce le trebuia...

Venirea lui din oraș înapoi în satul copilăriei și tinereții sale, unde cunoscuse fericirea, este adevărat, după o boală necruțătoare, voia să însemne regretul că oamenii și-au părăsit rosturile milenare și-odată cu ele au intrat într-o babiloniadă fără nici un Dumnezeu.

S-a uitat la mine cu dragoste, dar parcă și cu un fel de teamă:

– Ei, tu ce zici, nepoate, ce se va alege de lumea asta? Am auzit la radio că sovieticii au dus în Cuba rachete nucleare. Ferească Dumnezeu să le și folosească.

– Ar fi o nebunie, unchiule. Folosirea lor ar însemna sfârșitul civilizației.

Nu-mi plăcea că adusesse vorba de nebulia înarmărilor când sute de milioane de oameni suferă de foame.

M-a văzut întristat, m-a luat cu brațul de după umeri:

– Este puțin probabil să fim martorii unui asemenea dezastru, câtă vreme mai există dragoste și rațiune pe pământ. Până una, alta, noi să ne vedem de-ale noastre. Iată, Lucu ne cheamă în colibuță să prânzim, cine știe ce ne-o mai fi pregătit.

LIBRIS We know books

În colibuță, ne-am așezat pe cele două scăunele la masa joasă pe care Lucu a răsturnat pe un dog bulgărele de mămăligă fierbinte și-a pus în blide laptele, pe un blid de lut a pus brânză frământată și câte o ceașcă de năcreală, pe care unchiul le-a binecuvântat, ca la urmă să constate:

– Lucule, dar de țuică uitași?

Am ciocnit păhărelele cu țuică și-am mâncat cu poftă, numai că tot timpul unchiul părea neliniștit și preocupat de ceva, măcar că în opinia mea toate erau în regulă, așa că, după ce a mâncat, s-a zorit să iasă afară, curând am ieșit și eu după el. Mi-a zis:

– Hai cu mine, vreau să-ți mai arăt ceva.

M-a oprit la vreo treizeci de pași de colibuță lângă o movilă de pietre.

– Știi tu ce-a fost cândva aici?

– Bănuiesc, dar nu sunt sigur.

– Uite, mai încolo e încă o movilă de bolovani... Ceva mai încolo cred că observi urmele zidului de temelie unde a fost șura...

– Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

– Dragule, tu n-ai apucat să le mai vezi și știi pe toate când, copil fiind, ai venit cu tatăl tău aici, la bunica ta...

– Sunt prea vagi imaginile acelea pentru mine.

– Poate ții minte că bunică-ta avea câțiva porci care pășteau și ei pe lângă colibă și șură.

– Ei, asta chiar îmi aduc aminte; nu-mi plăcea că porcii aceia, îndrăzneți și flămânzi, tot timpul guițau și grohăiau în fața colibuței, nefiind sături niciodată.

– Uită-te mai bine la movilele astea de pietre.

– Bănuiesc că au fost adăposturi pentru porci...

– Chiar așa, erau hrăniți cu zer, iar toamna mama îi ducea în pădurea de fagi, unde porcii se hrăneau cu jir.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ei bine, cu două săptămâni înainte de Crăciun, familia noastră vindea la oraș patru-cinci porci grași, reținând doi pentru noi. Erau bani buni cu care ai noștri cumpărau cele necesare...

M-a privit cu un fel de compasiune, regretând că nu înțelegeam ceea ce voia să-mi spună.

– Dragule, hai să facem câțiva pași, să vedem dacă după ploaia de aseară n-au apărut rășcoveții, mi-a zis el.

L-am urmat, ca în curând să intru, cu sfială, alături de el pe o cărăruie imaginară în pădurea de fagi printre copacii uriași spre un luminiș unde se afla o poiană, loc din care fagii erau tot mai mari și mai falnici.

– Iaca, stai puțin, uită-te în sus. Ce vezi?

– Printre crengile uriașe se zărește cerul, i-am răspuns.

– Numai atâta vezi?

– Numai...

– Și bogăția de pe crengile fagilor chiar n-o vezi?

– Ba da, acum o văd.

– Nepoate, cu jirul din pădurea aceasta s-ar putea hrăni șaptezeci-optzeci de porci.

– Unchiule, să nu-mi spui că te-ai gândit și la nebunia asta!...

– M-am gândit, desigur. I-am propus fiicei mele Tavia să se mute cu mine aici, unde ar câștiga de zece ori mai mult decât salariul ei de mică funcționară la poștă.

– Și te-a refuzat?

– Da, pentru că ea preferă să ducă o viață cu distracții. Nu trece o săptămână să nu fie la dans și la tot felul de chefuri.

– Gândești pozitiv, ba chiar frumos, dar, dacă aș fi fost în locul Taviei, cred că și eu te-aș fi refuzat, cu toată admirația ce o am pentru dumneata.

Pe fața lui a apărut curând o undă de tristețe, și-a dus privirile în pământ și, cum în pădure era umezeală, a început să